

Prázdninové dobrodružství

o sborovém táboře na str. 4

[2]

**JAKOŽ I MY
ODPOUŠTÍME...**

Úvaha o síle
odpuštění

[4]

**SBOROVÝ
TÁBOR 2004**

[7]

**PROČ V KOSTELE
ZNÍ HUDBA**

A ZPĚV

O církevní hudbě

[9]

**NOVÉ
STARŠOVSTVO**

1. část

[14]

**Z HISTORIE
VINOHRADSKÉHO
SBORU XIX**

[15]

**Z JEDNÁNÍ
STARŠOVSTVA**

5.8.2004

[16]

SBOROVÉ AKCE

Program na další
období

Jakož i my odpouštíme...

Úvaha o síle odpuštění

V době, kdy jsem s rodinou žil na Vsetíně, potkával jsem často bratra Kotrbu. Lidé mu tehdy neřekli jinak než „starý Kotrba“, ale nemysleli to ve zlém. Byl opravdu starý, shrbený věkem i těžkou prací, s mozolnatýma rukama a stále s veselým, jakoby šibalským úsměvem na rtech. Žil sám, žena mu už dávno zemřela a jediný syn se mu ztratil kdesi ve světě. Když jsem ho já znal, už soustavně nepracoval, rád si však k důchodu nějakou prací přilepšil.

Modlitba za odpuštění vin je mně výrazem touhy po obnově stavu milosti, v němž smím prožívat opravdový pokoj s Bohem

Byl pravidelným návštěvníkem bohoslužeb, ale chodil do dolního kostela, do sboru luterské tradice, takže ze sborového života jsme se nepoznali.

Pak přišla náhle zpráva, že starý Kotrba zemřel. Na pohřeb mu přišlo dost lidí, jak je na Vsetíně zvykem, třebaže rodinu neměl. Brzy se však na něj zapomnělo.

Když jsem se pak po nějakém čase začínal zaučovat do pastorace, farář Staněk mi vypravoval, jak bylo nesnadné bratra Kotrbu připravit na smrt. Ten skromný chlapík vůbec nelpěl na životě, ba těšil se v dětské důvěře na přijetí do království Božího, ale přiznal se, že jej cosi tíží. Kdysi, před časem, se mu stala křivda, někdo mu ublížil, možná příbuzný nebo soused, to už nevím. Bratr Kotrba mu však tehdy neodpustil a tuto křivdu v sobě nosil po celý zbytek života, jakkoli ho to tížilo. To neodpuštění v něm tak zatvrdlo, že ani na smrtelné posteli nebyl schopen se ho zříci. Ať mu bratr farář vyprávěl o odpouštějící lásce Kristově, jak chtěl, bratr Kotrba odpustit nedovedl. Nakonec to farář vyřešil otázkou: „Věříš, bratře, že vás oba, tvého viníka i tebe, má Pán Ježíš tak rád, že vám oběma odpouští všechno, co sami neumíte vyznat?“ Pak teprve umírající s úsměvem odpověděl: „Věřím.“

Něco málo ze starého Kotrby máme v sobě všichni. Odpustit je snadné, pokud nám někdo nesáhne vážně na čest nebo nezpůsobí jinou trvalou škodu. V takovém případě má i věřící křesťan co dělat, aby se s tím vyrovnal. Jde však zde o cosi zásadně významného. Je to přece sám Pán Ježíš, kdo nás učí prosbě: „Odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům.“

Právě tato vsuvka - jakož i my odpouštíme - mne vede k zamyšlení: Uznávám před Bohem svou vinu, že jsem se svým konáním, myšlením i řečí zpronevěřil a stále se zpronevěřuji tomu, který si právem činí nárok na moji věrnost? Kdybych tuto svoji vinu, tento svůj hřích nepřiznal, kdybych nevyznal i svoji bezmocnost v této věci, pak bych nebyl vůbec křesťanem a moje víra ve Stvořitele by sklouzla na rovinu filozofických spekulací. Poctivé, upřímné uvědomění vlastní bezmoci a hříšnosti je však tím pilířem, který moji víru postaví pod Kristův kříž, opřenou o jeho zástupnou oběť za nás za všechny,

a proto i o Boží lásku. Modlitba za odpuštění vin je mně výrazem touhy po obnovení stavu milosti, v němž smím prožívat opravdový pokoj s Bohem. Je i projevem naší víry v naprostou suverenitu trojjediného Boha, který dovede trestat i odpouštět, ale který nás má i přes naši slabost nade všecko rád.

Pán Ježíš však přidává ihned prubířský kámen pro upřímnost, ryzost naší prosby. Uvádí jej v modlitbě Páně velmi jemně, bez příkazu, bez stanovení podmínek. Pán Ježíš nás učí říkat: „Jakož i my odpouštíme našim viníkům.“ V oznamovacím způsobu. Nemáme tedy říkat: „Jako bychom i my měli odpouštět...“ Tento způsob, který nám, prosebníkům, přiznává něco dobrého, něco pozitivního, je jistě velmi zvláštní a teologové se shodují, že je to způsob ojedinělý v tehdejší i pozdější modlitební praxi. Nemohu se však zbavit dojmu, že tato Ježíšova slova, dotvářející naši modlitbu, jsou pro nás povzbuzením. Že On nám jimi něco naznačuje.

Napadne nás třeba, což jestli to znamená: „Vždyť i my odpouštíme našim viníkům...“ Hned se toho zalekneme, aby to nebyla pobídka pro nejmilostivějšího Otce - jako bychom se chtěli opřít o svoje zásluhy. Ne - to nelze. Ale na druhé straně, nevyprávěl nám snad sám Pán o drobečcích padajících z panského stolu a nejsou snad ty naše „zásluhy“, ty naše akty odpuštění tak nicotné proti naší vině před Bohem, jako byly ty drobky? A i ty byly znakem upřímné víry.

Zdá se tedy, že Pán Ježíš neměl tímto slovním obratem na mysli nic jiného, než aby naše prosba o odpuštění hříchů byla upřímná a ryzí. A jinak nelze této ryzosti docílit, než když sami odpouštíme všem, kteří nám ublížili. Kdyby v našem srdci zůstal jakýkoli zbytek zášti vůči našemu bližnímu, pak by naše prosba o odpuštění byla falešná. A falešná, neupřímná modlitba je přece urážkou Božího majestátu. Nebud'me však tvrdšími soudci než je On sám. Ano - Pánu Ježíši velice záleželo a stále záleží na ryzo sti našich modliteb i na uchování pokoje mezi lidmi. V modlitbě Páně nám to připomíná. Milosrdenství Boží však překrývá i naše lidské slabosti.

Modlíme se tedy: „Jakož i my odpouštíme našim viníkům...“ A příznějme si, ono nás to jaksi povznáší, že my, odpouštějící hříšníci, smíme být na stejné duchovní a mravní rovině s odpouštějícím Bohem. Ne - nejde tu o stejnou rovinu, ale jen o to, že smíme konat něco, co je v generální linii samého Boha, že to smíme konat s ním. A hned si uvědomíme - tu sílu k odpuštění dostáváme právě od Něho! Bez aktivní přítomnosti Ducha svatého bychom nedokázali nic!

Opakuji tedy: vnímám ten slovní obrat jako povzbuzení. Pán Ježíš, ve své lidskosti nám stále tak blízký, podává nám zde ruku, abychom uvěřili Božímu pozvání. Nejde vůbec o naše zásluhy, ale o to, že On nás vede, On je s námi a dává nám sílu, abychom po té úzké cestě s Ním šli. A odpusťte mi, jestliže v tom cítím i náznak pozvání! Pozvání na nejvyšší úrovni. Sám Král zve své královské kněžstvo, očištěné od hříchu, aby s ním zasedlo k hostině Boží lásky a vzájemného porozumění!

Takovou sílu má odpuštění.

Vojtěch Zikmund

Sborový tábor 2004

Prázdninové dobrodružství ve Velké Lhotě u Dačic

Již po sedmé se připravoval na Vinohradech dětský tábor. Jednou se tábor nekonal, protože voda zaplavila naše tábořiště. Za těch sedm let se hodně událo, leccos se změnilo, leccos zůstalo stejné. Největší změnou je snad přesun místa pobytu ze stanů do prostorné fary ve Velké Lhotě a také někteří vedoucí zůstali doma.

Co zůstává, je touha strávit dobrodružství ve společenství rozdílných temperamentů a povah, přání i individualit. Všichni jsme se dali nadchnout společenstvím nad slovy Bible, modlitbou a zpěvníkem, hrami a společnou vzájemností. Najednou jsme se ocitli ve společenství těch, kteří dávají všanc svou individualitu ve prospěch ostatních. A tak to někdy šlo trochu ztuha, jindy tak lehce, jako když nůž krájí máslo.

Počasí nám přálo, a tak jsme mohli být co nejvíce v lesích, které Velkou Lhotu obklopují. Abychom více pronikli do lhoteckého okolí, sestra Melmuková nám něco pověděla o Telči. Také bratr Esterle nám ukázal, jaké bohatství najdeme v evangelickém zpěvníku. Děti se zaujetím poslouchaly a zpívaly. V úžasu si uvědomily, co přes čtyři sta let může sloužit, používat se, a přitom nezestárnout. Také přes sobotu a neděli přijelo několik návštěv. V jídelně to hučelo jako v úle a místa se skoro nedostávalo. Mládežníci s bratrem farářem ještě více pronikali do historie kraje v pěších výletech. Staré Město, Slavonice, Landštejn i Jindřichův Hradec prošli jako poutníci.

Co dodat? Děti, vedoucí, program, jídlo, práce, veselí, smutek, zábava i nuda, poslušnost i zlobení, koupání, chození, slunce i déšť, ráno a večer, noc, odpočinek, úraz, to vše nás míjelo a nějak se v nás ukládalo. Jsem vděčná za to, že jsme to vše mohli prožít, a přitom jsme dostali ještě trochu navíc. Bylo to vědomí blízkosti Boží lásky a péče.

Děkuji všem, kdo se na tomto dobrodružství podíleli. Hlavně Pavlovi za to, že nás sytil a zastal vše, co potřebovalo poopravit, podržet a usměrnit. Děkuji také Filipovi, že s nesmírnou vynalézavostí a smyslem pro inovaci děti zaujímal svým nasazením pro každou legraci a kulišárnu. Alence, Lucce i Benovi za tmel, který spojoval nás všechny dohromady, a za drobnou práci, která není skoro vidět, ale pozná se, když není vykonána. V neposlední řadě bratru faráři za jeho slovo i starost. Děkuji též bratřím Zelenému a Kyselovi za pomoc při odvozu zavazadel. Nesmím však opomenout děti, bez kterých by dětský tábor nebyl dětským táborem. Jsem vděčná Pánu Bohu, že Vinohrady mají děti, které se nebojí vykročit do společenství církve, i když doba je zve na zdánlivě atraktivnější podniky.

Nakonec vděčně děkuji Pánu Bohu za jeho ochranu, že jsme se všichni ve zdraví vrátili domů. Děkuji za to, že nám Pán dal poznat, jak společenství pod jeho slovem proměňuje naše životy, posiluje nás na cestě víry, nenechává nás samotné a ukazuje nám cestu pro všední dny našeho života. Děkuji za poznání, že nás má ve své péči živý Pán.

Eva Šormová

Pestrý program tábora zahrnoval jak hry v přírodě, tak i řemeslné práce ve společenské místnosti. Na snímku nahoře děti vyrábějí kašírovanou hlavu maňáška z novin a ze škrobu.

Vedoucí tábora Eva

Kostel ve Velké Lhotě před bohoslužbou

Chyť mě, když to dokážeš! Jako ryby ve vodě se cítili účastníci této hry na rybáře, kteří se snaží o co největší úlovek.

Foto: Zdar Šorm

K táboru patří zdravé emoce při hře...

... i pracovní soustředění

Proč vlastně v kostele zní hudba a zpěv?

Čtení o církevní hudbě, 1. část

Samozřejmost odpovědi na uvedenou otázku není tak jednoznačná, pokud se důkladněji zamyslíme nad výklady pojmů a dávnou historií, nedávnou minulostí a také současností církevní (nebo také duchovní či kostelní) hudby a zpěvu.

Pojem církevní hudba může totiž sám o sobě mít několik různých, i když ne zcela si protirečících významů, například z hlediska funkce:

1) *Hudba, která zní v církvi* (církvi přitom rozumíme prostor kostela nebo další sborové prostory, aniž bychom měli přímo na mysli druh pořádané akce).

2) *Hudba církve* (hudba, kterou církev tvoří a praktikuje, uváděna může být přitom i mimo církevní prostory, jde asi o nejpřesnější ekvivalent pojmu církevní hudba).

3) *Hudba pro církev* (pojem, který v první řadě myslí na daná díla, kompozice, repertoár, spojení hudby s texty a hlavně její určení).

Z hlediska kvalitativního, ve smyslu povahy této hudby se spíše můžeme ptát, které kompozice jsou církevní hudbou a které již ne. Zde je rozhodující spojení s texty (tradičně se orientují na bibli, např. žalmy, ale může se jednat i o slova s výraznou poetickou interpretací nebo aplikací). Odlišení od ostatní vokální hudby je dáno právě nejvíce povahou textů, přitom kritéria pro bohoslužebnou hudbu jsou jistě přísnější než pro hudební díla určená k jiným účelům.

Vedle vokální hudby existuje i oblast církevní instrumentální hudby. Ta může buď interpretovat pomocí nástrojů melodii tak, že si posluchač uvědomuje text původně s ní spojený (např. varhanní chorál), nebo jenom podle inspiračního tématu autora navozovat příslušnou atmosféru, kterou posluchač může vnímat. Jako vyloženě církevní hudba bez textů bylo vždy vnímáno vyzvánění zvonů a dále přede hry, mezihry a dohry textových skladeb a speciální skladby autorů, například oratoria apod.

Z hlediska stylistických definicí bývá církevní hudba mnohdy ztotožňována se „starou hudbou“ nebo „klasickou hudbou“, ale to nemusí vždy platit, a dokonce by to mohlo vést k jakési izolaci církevní hudby a posléze se stát i jedním z aspektů celkového izolování církvi v současné době.

Je tedy zřejmé, že pod termínem církevní (nebo duchovní, kostelní apod.) hudba si můžeme představovat mnohdy poněkud rozdílné výklady tohoto pojmu.

Krátce z historie

Nějaké hudební projevy byly lidem vlastní již od nepaměti a většinou byly vázány na duchovní stav daného člověka nebo společenství.

V předkřesťanské době se setkáváme v hudbě chrámů a synagog se zpěvem

žalmů (jak jednotlivým zpěvákem nebo sborem levitů, tak i za účasti všeho lidu). Hojně se užívaly i hudební nástroje (bicí, strunné, dechové), vždy však doprovázené zpěvem (kromě fanfár). V helénistickém prostředí 1. století jsou známy již také varhany, pokud šlo o zpěv, jednalo se o hymny a ódy, vytušit jde i ceremoniální pozadí náboženského kultu panovníka apod. (Mt 21) Hudba se provozovala jak při náboženských kultovních slavnostech, tak i při soukromých příležitostech (Kol 3,16).

Raná církev používala žaltář, vytvářela nové zpěvy a adaptovala formy hymnu a ódy. Zpráva o poslední večeři se zmiňuje o tom, že Ježíš se svými učedníky zpíval obvyklé žalmy, zpěv obce je popsán ve Skutcích apoštolů (2,47) a nazván plesáním. V první řadě byla nositelem zpěvu samotná obec věřících, tedy celek shromážděných členů obce. Ve zpěvu se střídali předzpěvák a celá skupina. Řecké označení obce „chóros“ se jako raně-křesťanský význam slova - chór - udrželo v podstatě dodnes (znamená sbor, čímž se myslí všichni přítomní).

O užívání hudebních nástrojů při shromážděních obce nevíme prakticky nic a nejsou přesné doklady o tom, že by se zpěv žalmů, hymnů a ód doprovázel třeba lyrou nebo ručními tympány. Exegeté zaujímají většinou odmítavý postoj k tomu, že by se v Novém zákoně daly nalézt doklady o tom, že křesťané využívali v liturgii hudební nástroje. Dokonce jsou k dispozici nálezy dokazující, že naopak právě exekuce křesťanů v arénách se děly za zvuků varhan, fanfár a rohů.

Odmítavý postoj k hudebním nástrojům v liturgii se dodnes udržuje v církvích Východu.

Až „konstantinovský obrat“ přinesl spolu s celým dvorním ceremoniálem i dvorní hudbu do církve. Lze to ovšem interpretovat i tak, že se církev se svým velebením Boha zamíchala do dvorního a státního ceremoniálu a výrazně ho ovlivnila. Takto vzniklé smísení (legování), tehdy souhlasně chápané jako „symfonie“, znamenalo mj. užívání nástrojů, přičemž významné místo připadlo varhanám, začalo se užívat více hlasů („diaphonia basilica“) a docházelo k většímu rozdělení úkolů mezi více chórů a sólistů.

Právě ve formě „diaphonia basilica“ se pak nachází kořen západní vícehlasé hudební formy, kterou známe až dodnes.

Nutno podotknout, že uvedený rozvoj církevní hudby do poloviny 1. tisíciletí se odehrával především na císařském dvoře v Konstantinopoli, avšak jinde se prosazoval mnohem pomaleji a v samotném Římě ještě několik století poté není žádná řeč o varhanách a jiných nástrojích. (Záporné stanovisko k hudebním nástrojům v hudbě církve zastával dokonce i mnohem později také reformátor Kalvín, jak svědčí jeho komentář k žalmům).

Miloš Lešikar

*Příště: Od raného středověku přes reformaci až po nedávnou minulost
V textu byly použity překlady některých citací z hesla Kirchenmusik, D. Schubert, Theologische Realenzyklopädie, Berlin/New York, 1976*

Nové staršovstvo I.

Presbyteri a náhradníci, zvolení v červnu roku 2004

V zářijovém a říjnovém čísle Hroznu chceme krátce představit nově zvolené staršovstvo. Náš sbor totiž není úplně malý, takže si někdy možná nejsme jisti, ke kterému obličejí přiřadit které jméno. Členy staršovstva i náhradníky jsme tedy požádali o svolení k fotografování (fotky pak vytvořili Zdar Šorm a Matěj Cháb), pár základních životopisných údajů a odpověď na jednu otázku:

Proč jsem přijal/a kandidaturu do staršovstva a jakou mám představu o své službě sboru?

Řazení odpovědí není podle důležitosti ani věku respondentů, ale vychází z toho, jak nám odpovědi postupně docházely. V každém čísle jsou pak jména seřazena podle abecedy.

Pavel Coufal

presbyter, hospodář

Jako zaměstnanec sboru pomáhám při opravách a údržbě domu, zjednoduším starosti faráře o tuto problematiku a ušetřím finance.

rok narození 1956

křest 1956 Vinohrady

konfirmace 23.5.1971

svobodný

zaměstnání: správce domu

Matěj Cháb

presbyter, předseda hospodářské komise

Kandidaturu jsem přijal z trochu sobeckého důvodu – mám radost z práce pro sbor. Chtěl bych se dál věnovat sborovému hospodaření. Při své dosavadní práci jsem se občas setkával s „ostrakizováním“ hospodářských témat. Rád bych (vedle běžného hospodářského chodu sboru) přispěl také k tomu, abychom o penězích, hospodaření, smlouvách, práci a odměně za ni uměli mluvit otevřeně a dospěle a všechny tyto „běžné“ věci poklá dali za součást milosti Hospodinovy, která je nám dána (a s vděčností i za tuto milost děkovali, vždyť v celosvětovém měřítku patříme mezi pár vyvolených, kterým je i takováto „materiální“ milost dopřána).

rok narození 1968

křest: sbor Jednoty bratrské v Hálkově ulici 15.6.1986
konfirmace: sbor Jednoty bratrské v Hálkově ulici 15.6.1986
manželka Monika Chábová
děti: Marjánka (13 let) a Vavřinec (7 let)
zaměstnání: ředitel cestovní kanceláře Ideal Tour Praha

Lubor Kaplan náhradník

O kandidatuře do staršovstva jsem vůbec neuvažoval, a když jsem byl o ni požádán, zprvu jsem cítil především zodpovědnost a hlavně svoji absolutní nezkušenost v takové činnosti. Postupně jsem si však uvědomoval, že snad mohu něčím přispět ve prospěch sboru. Také jsem v době svého rozhodování cítil určité napětí ve sboru a jisté generační střídání. To též přispělo k mému rozhodnutí. Byl jsem zvolen náhradníkem, což vidím jako nejoptimálnější postavení, protože se mohu postupně seznamovat se službou pro sbor.

rok narození: 1954

křest 20.6.1954 ve sboru v Praze na Vinohradech

konfirmace: 19. května 1968 ve sboru v Praze na Vinohradech

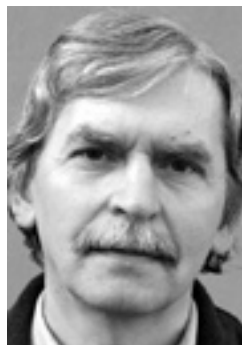
manželka : Olga

syn: Michael

zaměstnání : IT

Miloš Lešikar náhradník

Byl jsem ve staršovstvu po celá 80. léta a až do zvolení M. Zikmunda za faráře našeho sboru. Přestože bych měl co říci asi i k hospodářským záležitostem (vždy jsem byl jako místokurátor v hospodářské komisi), více mě „srdečně“ lákala tzv. ideová komise, která pracovala již za dob faráře br. Otřísala a kde jsem měl možnost setkávat se i s profesory teologické fakulty (Filipi, Smolík...). Za jednu ze svých největších prací pro sbor v minulé době považuji prosazení změny interiéru našeho kostela a realizaci obrazů M. Rady (a také jistých honorářů pro něj). Nyní jsem se v podstatě nechal přemluvit odstupujícím kurátorem A. Laichterem (nevěděl jsem, že on ve staršovstvu už nebude), že v tomto orgánu sboru poněkud chybí zástupci středně-starší generace. Bohužel jsem však na tom velmi špatně s časem.

Narozen 15. 9. 1950 v Lanškrouně
Pokřtěn 1950 v Lanškrouně
Konfirmace 1965 v Lanškrouně
Manželka Silvia Lešikarová (1952)
Dcera Kristýna Žákovcová, Mgr. (1977), vnuk Erik Žákovec (1996)
Syn Adam Lešikar, DiS (1979)
Zaměstnání: Zástupce ředitele sekretariátu Svazu průmyslu papíru a celulózy (SPPaC) a šéfredaktor měsíčníku Papír a celulóza

Jasna Krupičková

náhradnice

Je mi blízké výtvarné umění a budu pokračovat např. ve výzdobě stolu Páně na den Děkuvzdání za úrodu. Ráda bych prosadila zútulnění předsálí v 1. patře a v přízemí. Budu dbát na to, aby sborové peníze byly investovány účelně.

Narozena 1.9.1947

Křest: podzim 1947 Vinohrady

Konfirmace: jaro 1960 Vinohrady

Tomáš Osladil

náhradník

Když jsem byl otázan, zda bych nechtěl kandidovat do staršovstva – nebyl totiž dostatek kandidátů – moje první odpověď byla záporná. Nebyl jsem si jistý, zda mám pro působení ve staršovstvu dostatečné předpoklady. Zároveň jsem pochyboval, zda bych tuto činnost zvládal časově. Nakonec jsem si řekl, že – obrazně – nelze stále jen pít a vodu nechat čerpat druhé, a že – už bez obrazu – bych se měl snažit pomoci dle svých schopností tam, kde bude třeba, a tak dlouho, pokud budu moci. Prozatím jsem převzal tiskovou přípravu sborového časopisu.

Narodil jsem se v listopadu 1970 v Ostravě, pokřtěn jsem byl v prosinci téhož roku v římskokatolickém kostele v Ostravě – Hrabůvce.

S manželkou Šárkou bydlíme v Praze 9 na Proseku, kam jsme se vloni přestěhovali z Vinohrad.

Čím se zabývám – a rád: jsem student – fyzioterapeut, masér, vedoucí regeneračního centra.

Jiří Svoboda

presbyter

Být presbyterem je služba, o níž člověk sám nežadá, ale která je mu nabízena. To je podstatné. Přijetím takové služby může člověk svými názory a rozhodováním pomáhat spoluspravovat záležitosti Kristovy církve viditelné, a proto ji nemá odmítat, pokud mu v tom nebrání zdravotní či jiné vážné důvody. Cítím, že jde vlastně o pozvání. Jsem rád, že se mi jej dostalo, a velmi si té důvěry vážím.

Myslím si, že má služba sboru není vázána na funkci presbytera. Chci říci – člověk může sloužit sboru a nemusí být přece presbyter. Já zpočátku pracoval jako redaktor, sazeč a tiskař Hroznu. Potom mně však br. Jiří Bíca sdělil, že mnohem potřebnější budu u varhan. Opustil jsem tedy redakci Hroznu a začal cvičit. Takže má služba je nyní myslím dobře definovaná – varhaník.

Narodil jsem se 20. října 1975 v Praze, pokřtěn jsem byl roku 1976 v Kobylisích.

S manželkou Evou máme dva kluky, Samuela Tobiáše (2,5 roku) a Šimona Joela (3/4 roku).

Já nyní dokončuji, ač původem elektroinženýr, své doktorské postgraduální studium neurověd na 3. lékařské fakultě UK.

Jana Šarounová

presbyterka, kurátorka

Byla to již druhá kandidatura v rozmezí dvou let, takže jsem o ní tentokrát moc nepřemýšlela, protože většinou člověk neodchází tak brzo od práce, kterou teprve začal. Jinak myslím, že pokud sbor žádá někoho o presbyterskou službu, není na místě se moc vymlouvat. Proto jsem kandidaturu přijala i já. Řekla bych, že jde skutečně především o službu, která spočívá mimo jiné v řešení řady praktických otázek, ale za tím tělesným nasazením by mělo být nasazení duchovní, modlitby, poctivé hledání Boží vůle v Písmu a citlivost k jemným dotykům Ducha Svatého. A také snad snažit se být tím, kdo *zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům* (Iz 58,12), tedy usilovat o vztahy, které jsou pro společenství budující. Toto vše vidím jako úkol starších, tedy i svůj. Bez Boží pomoci by se ovšem plnil těžko.

rok narození 1964

křest Praha Vinohrady 1965

konfirmace Kolín 1979

manžel Jan (1963), dcera Anna (1989), syn Vojtěch (1991)

zaměstnání: logopedka se specializací na alternativní komunikaci ve Speciálně pedagogickém centru pro děti s vadami řeči

Jana Tomková

presbyterka

Protože mám dojem, že jsem vinohradskému sboru tak trochu dlužna a mohla bych se pokusit zase jiným umožnit, aby se ve sboru cítili dobře, tak jako se tam cítila moje maminka. Svoje místo ve sboru však stále hledám.

rok narození 1949

křest 1949 Praha Vinohrady

konfirmace 1963 - Vinohrady

manžel Ing. Karel Tomek - svatba 1980 Vinohrady

dcera Helena - konfirmace Vinohrady

Martin T. Zikmund

farář, předseda staršovstva

Za faráře vinohradského sboru jsem byl zvolen už v roce 1998 s platností od 1.8.2000. Přijal jsem kandidaturu jen kvůli místnímu sboru, neboť jsem věděl, že již delší dobu se snaží bezvysledně najít kazatele. Nebylo to možné bez souhlasu manželky, který oceňuji o to víc, že sama od sebe netoužila jít s dětmi do Prahy. Hlavní smysl mé práce zde bych rozdělil do dvou kategorií: 1. obsahový, 2. formální. V té první kategorii mně šlo a jde především o to, abychom se radovali z přítomnosti Boží. To se děje při bohoslužbách, při zvěstování Slova, při svátostech, při zpěvu, ve společenství, ve službě potřebným, v rozhovorech nad Bibli, ve společných modlitbách... Mám za to, že to ve sboru vskutku zakouším. Sám se také na bohoslužby i různá setkání v týdnu těším. Jsem vděčný za vinohradské společenství všech generací. V té druhé, formální kategorii jsem si za hlavní úkol určil zapojení více lidí mladších i starších do sborových činností. Rozdělit úkoly. Pracovat týmově. Dva základní úkoly v této sféře se snad podařily: máme vskutku složením pestré, odpovědné a dělné staršovstvo. Rovněž byla počtem rozšířena, konkrétními

úkoly pověřena a před shromážděním ustavena křesťanská služba. Byl bych též rád, aby byla posílána účast na biblické hodině. Též by asi bylo do budoucna užitečné hledat vhodnou osobu pro vedení pěveckého kroužku ve sboru, pro nácvik nových písní, atd.

K specifickým úkolům vinohradského faráře patří koordinace práce farní kanceláře, v katechezi pak zvláště spolupráce se sestrou katechetkou a v pastoraci spolupráce se sborovou sestrou. Už to napovídá, že můj úvazek je jen dílčí, spoustu práce konají spolupracovníci. Děkuji také své ženě za její pomoc a podporu. Rád bych našel více času na pastoraci.

rok narození: 1966

křest 1966 Vsetín, horní sbor

konfirmace 1980 Vsetín, horní sbor

manželka ing. Miriam Zikmundová ze Žďáru nad Sázavou

děti Janek (1992), Anička (1994), Matěj (1996)

zaměstnání: viz výše

Z historie vinohradského sboru XIX

(Pokračování z čísla 44)

19.11.1923 byl farář Jerie uvítán staršovstvem a vyjádřil naději, že pro svou práci nalezne podporu všech členů sboru. Na tomto zasedání bylo dále ujednáno a schváleno, že farář nemusí jednu neděli v měsíci sloužit a že nemusí vést večerní bohoslužby. Dále bylo přislíbeno, že bude zjednána kancelářská síla a že farář Jerie si může při práci ve sboru ponechat předsednictví Srazu mládeže. Plat faráře byl ustanoven podle výměru seniorátního výboru. Takto projednané záležitosti byly zapsány do povolávací listiny a oběma stranami podepsány. V té době podal rezignaci na službu varhaník bratr Ulman a na jeho místo byl přijat bratr K. Kantorek. 2.12.1923 byl za vikáře sboru přijat bratr Kubát. Ke konci roku 1923 dali dva bratři zřídit svým nákladem každý po jednom rejstříku k varhanám.

22. ledna 1924 byla schválena povolávací listina bratra Kubáta. Na svém zasedání staršovstvo přijalo s vděčností za mnohou vykonanou práci pro sbor rezignaci bratra A. Novotného. Za nového kurátora byl zvolen profesor Kadlec. Bylo dohodnuto, že práce staršovstva bude rozdělena do 4 odborů – odbor pro výchovu (bratři Jerie, Novotný, Kadlec a Špaček), odbor misijní a pastorační (bratři Svoboda, Kutěj, Hlaváček a Lukl), odbor sociální (setra Brtková a bratři Škarvan, Zahradníček a Lehký) a odbor hospodářský (bratři Auervek, Hájek, Závodský, Hrubeš). Za předsedu staršovstva byl zvolen bratr Jerie. V únoru (10.2.) schválilo sborové shromáždění rozpočet na rok 1924.

Instalace faráře Jerieho se konala 24. února 1924. 26. února zakládá kruh sester sociální fond na podporu potřebných členů sboru. Od 13. dubna 1924 byl zaveden nový zpěvník. Dále bylo rozhodnuto, že misijní večery pro nově přistoupiší členy, které se konaly 2x měsíčně vždy v úterý, povede bratr Kubát. Na svou funkci ve staršovstvu rezignovala sestra Brtková, na její místo byl pak ustanoven náhradník bratr Kutěj. V dubnu bylo svoláno také shromáždění, na kterém bylo voleno nové sborové zastupitelstvo, jehož počet byl ustanoven na 60 členů. Volba se konala na základě kandidátní listiny za přítomnosti 76 oprávněných voličů. Kandidátní listina byla velkou většinou hlasů přijata. Na staršovstvu byl projednáván návrh na rozdělení sboru do 140 okrsků s tím, že každý okrsek by měl svého důvěrníka, který by o něj pečoval. V dubnu 1924 nastoupila do sborové práce sborová sestra Olga.

20. května staršovstvo rozhodlo o přeložení začátku bohoslužeb na devátou hodinu a při té příležitosti došlo k závěru, že je nutno napomenout mládež k ukázněnosti při bohoslužbách. Upřesněn byl i řád křtu ve sboru. Na červnový seniorátní konvent byl podán návrh, aby diákonům, kteří delší dobu konají ve sboru duchovní práci, byl udělen dispens od vikářské zkoušky. Staršovstvo vzpomnělo památky L. B. Marka, který v té době zemřel, a připomnělo si i jeho práci ve sboru. Pohřbu se zúčastnil farář Jerie a delegace staršovstva. Dále se staršovstvo usneslo, aby ve sborovém domě byla umístěna pamětní deska se jmény prvních kazatelů a aby vdově po bratru Markovi byl vyplácen vdovský důchod. V září se dohodlo, že bude vydán věstník, ve kterém bude mimo obvyklé zprávy též vzpomínka na bratra Marka. V závěru roku podala sborová sestra Olga výpověď k 1.1.1925. Na její místo byla přijata sestra L. Čechová.

Podle materiálů br. Chadima zpracoval (mch)

Z jednání staršovstva

5. srpna 2004

Staršovstvo na své prázdninové schůzi 5.8.2004 mimo jiné

- 1) projednalo a schválilo koncept sborového dopisu;
- 2) diskutovalo o stanovení vhodných úředních hodin ve farní kanceláři;
- 3) s radostí souhlasilo s úmyslem bratra Ivo Mareše požádat o vikariát a jednomyslně se usneslo jeho žádost doporučit;
- 4) rozhodlo o nabídnutí uprázdněného bytu ve sborovém domě rodině Michaljevičových do června roku 2005;
- 5) vyhlásilo na období od 5. do 19. září archovou sbírku na pomoc postiženým povodněmi v Bangladéši.

Sborové akce

neděle	5.9.	9.30	bohoslužby se svatou Večeří Páně na začátek školního roku
pondělí	6.9.	18.00	první schůzka mládeže
neděle	12.9.	9.30	při bohoslužbách křest Šimona Svobody
středa	15.9.	19.00	první biblická hodina v novém školním roce
čtvrtek	16.9.	19.30	setkání střední generace, host synodní senior Joel Ruml
úterý	21.9.	14.30	první setkání "nejen pro starší generaci"
středa	29.9.		biblická hodina se nekoná
čtvrtek	30.9.	18.30	společné setkání zájemců ze sborů z Vinohrad a Nového Města v malém sále ve sboru Bratrské jednoty baptistů (o Aureliovi Augustinovi, M. T. Zikmund)

Bohoslužby se konají každou neděli v 9.30.

Biblické hodiny se budou konat ve středu v 19 hodin. Probírat se bude epištola Koloským. Termíny schůzek pro školní děti budou upřesněny.

Předškolní děti mají svůj stálý termín schůzek v pondělí od 16.00.

Mládež se bude scházet v pondělí v 18.00.

Bohoslužby s ekumenickou liturgií a slavením eucharistie se budou nadále konat 1. čtvrtek v měsíci v 19.00 střídavě u husitů na Dykové ul. 1 (přízemí v kapli) a u nás na Korunní 60 (1. patro).

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc.

Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz) a **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz). Tiskovou verzi připravuje **Tomáš Osladil** (tomas.osladil@volny.cz), internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz).

Adresa na internetu je: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 - Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům.

Náklady na tisk tohoto čísla činily 10 Kč.